

Het reddden van de beer

(verhaal)

De 1^e brief

Lieve Emily!

Met de dag mis ik je meer. In mijn dromen zie ik jouw porselein witte handen. Jouw stralende glimlach voor mijn ogen. Ik denk steeds aan onze wandelingen door Londen. Hoe is het mogelijk dat ik in Bosnië ben, in een land waarvan ik niet eens wist dat het bestond? Hoe is het mogelijk dat jij het zo lang zonder mijn omhelzingen moet stellen en dat de dag van ons weerzien nog zo ver weg en zo onzeker is? Toen ik koos om beroepsmilitair te worden, kon ik nog niet weten dat jij in mijn leven verschijnen zou en dat ik de smaak van echte liefde zou proeven.

Je schrijft dat je voor mijn veiligheid vreest, dat ze op televisie steeds vaker deze stad en de omringende dorpen noemen. Maar ik kan je geruststellen: jouw angst is ongegrond. Het leven in deze wildernis valt mij lang niet zo zwaar als het feit dat wij niet samen zijn. Al wekenlang word ik getergd door verveling bij het aanschouwen van de afrekeningen tussen de legers, talloze lijen en de verschrikte gezichten van de mensen die hier mijn dagelijks leven vullen. Toen het vuren van de mijnwerpers gisteren eindelijk stil viel, gingen we voetballen met de soldaten van sergeant Richardson. Mijn jongens hebben met 3-0 gewonnen. Is dat niet fantastisch?

Met liefde en een groet,
Jouw trouwe Ted

De 2e brief

Lieve Emily!

Er is iets vreselijks gebeurd, werkelijk iets verschrikkelijks! Toen we in de omgeving van de stad de schade van de granaataanval van die ochtend aan het opnemen waren, kwam Harold, mijn beste man, naar mij toe rennen en zei: 'Sergeant, in de ruïnes van het restaurant is een beer gevangen! Een echte beer! We moeten hem helpen!'

Harold was zo opgewonden dat hij het volgende moment struikelde over het lijk van een Kroaat en op de grond viel. Ik moet toegeven dat zijn opwinding op mij was overgeslagen. Ik onderbrak mijn gesprek met een gewonde Kroaat, die mij in verschrikkelijk slecht Engels probeerde uit te leggen waar andere gewonden lagen. Ik rende Harold achterna, als een kind zo blij dat ik voor het eerst in mijn leven een echte beer zou zien, een die nog geen dag van zijn leven in een dierentuin had doorgebracht. Maar mijn vreugde veranderde terstond in diep verdriet. Het prachtige dier zat gevangen midden in het puin van het restaurant en zijn toestand leek hopeloos. Ik richtte een lichtbundel van mijn zaklantaarn door een opening in het plafond op zijn glanzende vacht. Het dier gromde eerst maar piepte toen als een pup. Niemand van de inboorlingen kon mij uitleggen hoe de beer in deze situatie terecht was gekomen. Ze zeiden alleen dat beren hier geen zeldzaamheid zijn. Korporaal Hughes sprak de beer schertsend aan met 'MacKenzie' en alle jongens noemden hem daarna ook zo. Toen ik tegen hem zei: 'Rustig, MacKenzie' kreeg ik de indruk dat hij bevestigend met zijn kop knikte.

Mijn lieve, wij Britten zijn echt een groots volk. Slechts enkele tellen na de kennismaking met MacKenzie kwamen wij unaniem tot het besluit om de beer te helpen en hem uit deze oorlogschans te halen, zodat hij niet het trauma zou hoeven te ervaren van levend in puin begraven te zijn. Kort daarop kwam een Kroatische commandant. Hij verwachtte van ons dat we onmiddellijk mee zouden komen naar het dorpje verderop, waarover gezegd werd dat er huizen waren afgebrand en mensen gedood of verdreven zijn. Ik antwoordde hem vastbesloten dat hij een sergeant uit het bejubelde Cheshire regiment niet kon commanderen. Ik vertelde hem dat we nergens heen gingen, totdat we de gevangene beer uit de puinhopen hadden bevrijd en in een beveiligde kooi buiten het oorlogsgebied hadden gebracht.

De primitieve Kroatische commandant, die nooit een Militaire Academie van binnen had gezien, bleef maar herhalen dat in deze oorlog zijn vrouw en dochter waren omgekomen en dat een beer hem echt koud liet. Toen mijn jongens doorkregen dat deze man ons niet zou helpen, verzamelden ze in een mum van tijd 5000 Duitse marken. Ze boden deze de commandant aan, om ons te helpen de beer te redden. Hij spuugde er barbaars op, draaide zich om en liep weg. Het is toch verschrikkelijk dat in het hart van deze ongevoelige man geen enkel medelijden was voor dit arme gevangene dier! Maar ja, het is niet anders. Het morele verval heeft in deze contreien duidelijk zijn dieptepunt bereikt.

Blijkbaar hoeven wij geen hulp te verwachten van de inboorlingen. Daarom verzoek ik jou, mijn lieve Emily, om hierover met spoed de dierenbescherming Liberty en de WSPA, de wereld dierenbeschermingsorganisatie te berichten. Laat de BBC het ook maar weten, zodat zij hun speciale televisieploeg voor nieuws over dieren hierheen sturen. Zoals je ziet, stuur ik je deze brief per fax, om geen tijd te verliezen. Wil je me ook per fax laten weten of het is gelukt? Vergeet niet dat elk uur, iedere minuut noodlottig kan zijn voor de redding van onze lieve MacKenzie.

Groet, Ted